

Ongegeneerd ongegeneerd

In de vrijdagochtendkrant stond een adembenemende foto van een dito vrouw. De vrouw op de foto draagt een strak wit jurkje dat nauw om haar billen sluit en niet langer is dan waar die billen overgaan in haar bovenbenen. Die benen. Haar haren bijeengebonden in een lange, wijde staart. Blote benen in hardroze hoge hakken, die ze schrap zet op de grond, wijduit. Oei, die benen. Uitdagend kijkt zij in de camera. Buiten. Ze doet iets onduidelijks met een etalagepop. En zij is verschrikkelijk blond.

Ik kon mijn ogen er niet van afhouden. Het was zo'n foto waar je naar blijft kijken. Je kunt niet anders. Als man dan. Want ik kan natuurlijk alleen maar beoordelen hoe je een dergelijk plaatje als man kunt ervaren, en zelfs dat is al vrij algemeen. Ik beperk mij hier dan ook veiligheidshalve maar even enkel tot mijzelf.

Het artikel waarbij de foto stond afgedrukt ging over dansen en choreografie, maar daar gaat het mij hier niet om. (Daar gaat het mij trouwens eigenlijk nooit om, ik heb helemaal niks met dansen.) De tekst was volkomen irrelevant. Nee, waar het mij hier om gaat is het effect dat de aanblik van een uitermate fraaie dame heeft op mijn gemoed en de rust ervan. En op mijn concentratie voor op zijn minst de daaropvolgende vijftien minuten.

Na bestudering van de foto en alle afzonderlijke details van de geportretteerde dame las ik verder in de krant. Maar een milde, niet geheel onplezierige onrust had zich van mij meester gemaakt. Ik heb nog zeker zes keer teruggebladerd naar de foto op pagina 21 en minutenlang naar de grote plaat gestaard. En gestaard.

Niet geil. Gefascineerd. Nee, beter nog: betoverd. Door welgevormdheid en de configuratie van omstandigheden waarin deze zich bevindt. En dit geldt niet enkel voor vrouwen, de foto van het object in kwestie kan evengoed een mooi gebouw, een dier of een adembenemend landschap betreffen. Ja, dat is het, dit volkomen autonoom functionerende blikvangen heeft niets te maken met directe seks; ik laat mij door hun onaantastbare schoonheid betoveren.

De foto stond in *nrc.next* en was groot. Paginagroot. Want dat is wat *nrc.next* doet: het plaatsen van een enorme foto met een artikel erbij dat verhoudingsgewijs soms de helft kleiner is. Of zelfs geen artikel, slechts een bijdehand bijschrift bij de plaat. En dat werkt. Grote beelden spreken. Zelfs de voorpagina wordt gedomineerd door een foto of illustratie die het papier voor driekwart beslaat, met een handvol kleine blokjes tekst erboven en eronder. Meer niet. Amper koppen. Maar wel recht voor zijn raap. De opzet is even dapper als effectief.

Stardames. Prachtige plaatjes. Op straat zou je dat ook wel eens willen, op je gemak uitgebreid naar ze kijken, ongegeneerd, maar dat kan niet. Komt je op zijn minst te staan op boze blikken en in het ergste geval op een pak rammel van een opgetrommeld vriendje.

Maar een paar fietsende blote bruine benen... Betoverend tafereel. Een decolleté. Lippen als rode cadeautjes. Een uitdagend lachende oogopslag. Ontwapening in een dunne bloemetjesjurk. Deining. Een rokje achterop een brommer. Een lopend vuurtje. Chocoladebruin en bleek met sproeten. Handappelpront. En vers van de kapper.

Ik kijk meestal dus maar even kort. Da's veiliger. Sla het beeld op om het mij later nog eens rustig voor de geest te kunnen halen. En ga verder gewoon door met blijven hangen bij toevallig passerende foto's. Laat mij betoveren. En blader terug. Want de foto is geduldiger. Bewaarbaar en vrij herhaalbaar. En de actie anoniemer.

U had het overigens al wel door, vermoed ik: ik lees *nrc.next* inmiddels al maanden tot grote tevredenheid. Jaarabonnement. Elke doordeweekse ochtend braaf in mijn brievenbus. Hoewel ik mij de afgelopen jaren prima heb vermaakt met een vaste ochtendcocktail van verschillende webedities van kranten als het *AD*, *Het Parool*, *Tubantia* voor het nodige Twentse nieuws, *The Guardian*, *The New York Times*, *NRC Handelsblad*, een enkele keer *de Volkskrant* en – for old time’s sake – de *Provinciale Zeeuwse Courant* en zelfs *De Telegraaf* en *The Sun* (onder het mom van serieus vergelijkend warenonderzoek), blijft uiteindelijk toch de behoefte dreinen om een papieren krant voor je neus te hebben. Lekker aan tafel halfwakker bla! de! ren! met een kop gespierde zwarte koffie ernaast, de moeder aller rituelen. Wat overigens niet wegneemt dat ik daarnaast de gratis internetdagbladen ook gewoon blijf lezen.

Voortaan mijn vaste ochtendblad dus, ondanks de eerder zo vastberaden uitgebraakte stoere taal. Vastberaden ja, kent u mij een beetje? Dus. De pen is scherper dan het zwaard, of zoiets. Maar in mijn geval is het toetsenbord botter dan de tong. Sommige verhalen achterhalen zichzelf instant.

© Theo Bennes 2009